

ALPER ATALAN • **Mart**

ALPER ATALAN 1972 yılında İstanbul'da doğdu. 1991 yılından başlayarak *Hıbr*, *HBR Maymun*, *Joker* ve *Şebek* dergilerinde mizah yazıları yazdı. Birçok televizyon dizisinde senarist olarak çalıştı. 2002 yılında *Sanal Uyku* adlı kitabı Parantez Yayınları tarafından yayımlanan Alper Atalan, İTÜ Jeodezi ve Fotogrametri Mühendisliği mezunudur.

İletişim Yayınları 1893 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 273

ISBN-13: 978-975-05-1208-7

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek – Koray Löker

KAPAK Suat Aysu

KAPAKTAKI İLLÜSTRASYON Sefa Sofuoğlu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Tansel Tüzel

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ALPER ATALAN

Mart



Bizimkilere.

Anneme, babama ve biricik kardeşime...

İçindekiler

<i>Bir Usta, Bir Kalfa, Bir de Çırak</i>	9
<i>Delî Suzan</i>	21
<i>Eski Dostum Kertenkele</i>	35
<i>Gırnatacı Platin Emre</i>	47
<i>Son Apartman Yöneticisi</i>	61
<i>Bunu Yazsan Filmi Çekilir Aslında</i>	75
<i>Teyze Yandı, Biz Yanmayalım</i>	89
<i>Sineklik</i>	105
<i>Getiricem Lan O Atı!</i>	111
<i>Yeşil Pardösülü...</i>	121

Bir Usta, Bir Kalfa, Bir de Çırak

Çırak...

2 Mart

Kapı. Borçlu gibi çalınıyor. Zile, her inat basışta evin içinde çınlayan metalik kuş cıvıltıları. Gözüm budakta. Bir esirgimiyorum, bir esirgemiyorum gözetleme deliğini. Flu, siyah beyaz bir siluet. Kapı deliğinden otomat ışığıyla birlikte yüz buluyor: “Abe, açabilcan mı abe?” Açamıycam. Ayak parmakları ucundayım. Çıt yok. Yokmuşum gibi evde.

Faro bu. Fahrettin. Giriş kattaki bisikletçi Orhan Abi'nin çırağı. Alnının ortasından fırça gibi fişkırان siyah kuzguni saçlar. Kuru, yarık dudaklar. İrikara üzüm gözler. Favori ucunda; ayva tüyü, yeni yetme ergen sakalı ve sakalın bittiği yerde, sağ tarafta derin bir falçata yarası. Bana göre sağ. Ona göre sol. Yok. Ayna olsaydı öyle. Bu kapıdaki yansıma; mercek. Ona göre solsa bana da sol olması lazım. Ehh, her neyse Faro işte. Pisko Faro. Açamam.

Zili bitirdi, parmak boğumlarıyla darbuka ritimleri. Yumruk. Tekme. Dünkü çöp kapının önünde. Pis kokulu delil.

Evde olduğumu biliyor, çıkmadığımı. Açılacak kapı. Açılmazsa kırılacak, koç başıyla yıkılacak. Açıcım ama şu önemli, dik açmak lazım. Çok dik. “Ne var ulan? Ne var! Kırıcaksın kapıyı!” diyerek açıyorum. Dimdik. Bir adım geri atıyor. Hah şöyle. Daha 16 yaşında, ama adam gibi ergen; Faro. Ergenin dibi, yani. Bir adım gerideki mevzisinden, tek kaşının altına gömdüğü tehditkâr bakışla tepemden tırnağıma kadar şöyle bir süzüyor. Ayağımda tavşan kulaklı pofuduk terlikler, üstümde dizi yenmiş batık bir pijama, daha üstümde Sünger Bop kazağı... Onun üstü daha bir kaval, şişhane. Boynuma dolanmış kenarı oyalı Vicksli bir eşarp ve kablosu gayet laubali; “Sıçmalama olm yaa” edasıyla salınan ipod kulaklığı. Şeyi de eklemek lazım. Elimde bir neskafe bardağı var ki, her bir santimetrekaresinde pembe kalpçikler ve daha kadar “love” yazısı. Dışının arasından tükürüyor paspası Faro. “Atar yapacak şeklin yohsa boş yere horoz çekmeden abe” hesabı. Boynunu sağa yatırıp kütürdeterek “Anahtar abe,” diyor. Az ve öz. Alındı mesaj Faro. Adam adamı karizmadan yedi. Anahtar emrinde.

“Su saatlerini ayıralım” sorunsalı yüzünden yönetici seçtirdim kendimi. Kâğıt üzerinde. Noterden tasdikli, aynı mesuliyet. Terasın anahtarını da bana yasladılar o sıra. Anahtar dediği, o anahtar. Terasta güvercin besliyor Faro. Ses etmiyoruz. Kuş benim için can. Pervaz önüne ekmek kırıntısı, bana ananeden kalma ananevi bir hobi zaten. Panjurlarına pisleyen birinci kattaki dırdırcılara biraz battı tabii. Kümes kurulurken bik bik edecek oldular. Faro saniyesinde kesti biletlerini. Hobisinde değilim beni asıl geren bu manasız teşriki mesai. Üstüme vazife gardiyanlık. Al anahtarı ver anahtarı, al anahtarı ver anahtarı. Çıkartıp uzatırken “Ustana söyle bunun bir kopyası yapılsın artık, bu böyle olmuyor yalnız,” diyorum. Faro’ya ters gelmeyecek alttan bir tonda. Daha çok rica minnet tadında. “Bahacaz abe,” diyor, di-